

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

Indiferență, îndoială, certitudine

O simplă privire asupra omului contemporan ne oferă prilejul să observăm, că una dintre trăsăturile sale o constituie *indiferența* față de valorile perene de credință, dragoste, iertare, generozitate etc. Pentru omul post-modern nu reprezintă o importanță deosebită faptul, că el se află la întretăierea celor două lumi: spirituală și materială, că în fond, el are aspirații legate atât de lumea materială în mijlocul căreia trăiește, dar, în același timp, el are și alte aspirații, ireductibile la lumea din jurul lui. Cu toate acestea, el își înăbușe aceste aspirații de ordin spiritual ale sale, înlocuindu-le cu exacerbarea dorințelor de ordin material și cu satisfacerea plăcerilor imediate, considerate de el a fi prioritate în viața sa. Procedând în acest fel, omul contemporan se golește de spiritualitate, reducându-și capacitatea sa de a căuta și alte orizonturi ale vieții sale, care transcend lumea aceasta.

Acest mod unilateral de înțelegere a realității, și, mai ales, a propriei sale vieți, are consecințe directe în viața sa personală, dar, și în viața societății, în cadrul căreia trăiesc acești oameni. Deci, cauza majoră pentru care oamenii ajung la asemenea concluzii legate de existența lor este, în primul rând, acea ispitire a omului de a lua lumea înconjurătoare drept criteriu absolut de legitimitate a existenței sale, și, în același timp, strălucirea materială și înșelătoare a acesteia, îi inoculează omului iluzia unei certitudini în viață și, mai ales, convingerea că aceasta îi poate satisface toate nevoile sale de ființă trăitoare în lume.

De aceea, credem, că pericolul cel mai mare din punct de vedere spiritual pentru om nu este necredința sau ateismul, deși și acestea pot fi ispite mari în viața sa, ci indiferența la tot ceea ce este bun, frumos și înalt

din punct de vedere spiritual. Privite lucrurile din punct de vedere creștin, indiferența înseamnă abandonarea oricărei preocupări de cunoaștere a lui Dumnezeu și de dorință de a se apropia de valorile Evangheliei mântuirii lui Iisus Hristos. Indiferența omului de astăzi față de credința în Iisus Hristos echivalează cu o opacitate a gândului și a minții sale, care îl face incapabil de receptivitate spirituală și de deschidere a minții și a sufletului său, față de orizonturile de lumină, bucurie și sens ale vieții, așa cum le întâlnim în Evanghelia lui Hristos.

Pe de altă parte, dacă unii oameni nu sunt cuprinși de indiferență, alții pot fi stăpâniți de *îndoială*. Pentru aceștia totul trebuie pus sub semnul întrebării. Aceștia se întreabă mereu: oare, chiar așa să fie? Nu cred, concluzionează aceștia. Desigur, în plan științific, îndoiala este considerată de multe ori un factor de progres. Este vorba mai ales, de progresul material al societății. În plan spiritual, religios, îndoiala nu conduce în mod automat la progres spiritual sau la mântuire. Un caz special în acest sens, îl constituie Sfântul Apostol Toma, care, auzind despre adevărul Învierii lui Hristos, relatat de către ceilalți Apostoli, chiar în seara Învierii, el s-a îndoit. „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20, 25). El a pus mai multe condiții pentru a putea crede celor relatate de colegii săi întru Apostolie. Îndoiala de care a fost cuprins Toma l-a determinat să ceară dovezi palpabile: punerea mâinii sale în locul cuielor Răstignirii și în coasta Domnului. Adică, el dorea asigurarea de adevărul Învierii prin experiență de ordin material. Părinții Bisericii afirmă, că îndoiala lui Toma a avut o motivație mai adâncă în planul lui Dumnezeu. El l-a lăsat pe Apostol să se frământă în duhul îndoielii, pentru a pregăti, apoi, o mărturie puternică, cu valoare de simbol pentru întreaga omenire, fapt ce s-a petrecut la opt zile după Învieria lui Hristos.

Din sumar

- ◆ Examenul de disertație la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad
pagina 3, pr. Filip Albu
- ◆ Absolvirea unei noi promoții la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad
pagina 3, Protos. Iustin Popovici
- ◆ Știri
pagina 6

Continuare în pagina 5
Pr. Ioan TULCAN

Iertarea păcatelor este vindecarea omului

Duminica a VI-a după Rusalii. Vindecarea slăbănogului din Capernaum

„În vremea aceea, Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.” (Matei 9, 1-8)

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Suntem iarăși invitați la suire! Acum, la treapta a șasea a scării. Aici ni se oferă spre îmbucare duhovnicească, ca merinde care să susțină lucrarea noastră înspre mântuire, o altă minune și un alt cuvânt ziditor al Mântuitorului: vindecarea slăbănogului din Capernaum.

De la suferința îndrăciților din duminica precedentă acum ni se evidențiază o altă suferință, fizică, a unui neputincios, care datorită bolii sale nici nu se mai putea mișca, ci a fost dus înaintea Mântuitorului dec către câțiva apropiați, cu tot cu patul în care zăcea.

Evocarea acestui episod dă mărturie, din nou, despre puterea lui Hristos, *Cel care a venit ca să vindece și să tămăduiască orice boală și orice neputință în popor.* Astfel, apropierea de El, prin credință, ne oferă șansa vindecării din slăbiciunile noastre, a depășirii limitelor care ne opresc din urcușul nostru.

Unul dintre accentele acestei pericope evanghelice privește reacția Mântuitorului Iisus Hristos față de gândul fariseilor, cei care auzindu-L zicând paralizatului că i se iartă păcatele, au socotit în sinea lor, fără să rostească, că Acesta săvârșește blasfemie. Că doar ei așa învățaseră din Scriptura Veche că numai Dumnezeu poate să împlinească această iertare.

Încă odată, El afirmă puterea sa nu numai asupra trupurilor ci și asupra sufletelor. Din acest eveniment minunat, descris de evanghelist, ni se deschide înțelegerea asupra faptului că boala trupească își are rădăcina în boala sufletească. Există o legătură de causalitate între boala trupească și cea sufletească. Iar boala sufletească este păcatul.

Pentru unii părinți din pustie conta mai puțin dacă trupul era sănătos sau nu. Patericul ne spune că unii chiar se întristau dacă treceau un an sau doi și nu se mai îmbolnăveau! Ei foloseau prezența bolii ca pe o aducere aminte de moarte, ca o conștientizare a faptului că nu trebuie să ne încredem prea mult în sănătatea

noastră trupească, în propriile forțe fizice. În schimb, ei se preocupau foarte mult de sănătatea sufletului sau de legătura lui permanentă cu Dumnezeu, adică de forța spirituală de-a iubi constant și dezinteresat pe Dumnezeu și pe semenii.

Dacă, în duminica precedentă, am accentuat faptul că evocarea minunii vindecării celor doi demonizați ne oferă prilejul de a observa demnitatea în care ne voiește Dumnezeu și în care ne așază Hristos prin Taina Botezului Bisericii, astăzi ni se întărește credința prin care dobândim o altă cunoștință.

Aceasta se referă la lucrarea Aceluiași Hristos în viața noastră prin Taina Sfântului Maslu și prin Taina Pocăinței. Una vindecă trupul, cealaltă sufletul. De aceea, în tradiția Bisericii și a creștinilor, ele sunt legate una de cealaltă. Din recomandarea duhovnicesc-tipiconală menționată în preambulul Tainei Sfântului Maslu se face referire tocmai la acest aspect al interdependenței celor două, fiind cerută Spovedania înainte de oficierea Eleoungerii.

De aici înțelegem că puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi (cf. Iacov 5, 14-16).

Dacă, după Botez, am ajuns în stare de îmbolnăvire trupească sau duhovnicească, avem încredințarea, prin această evanghelie de astăzi, că Hristos este prezent prin Duhul Sfânt în Biserica Sa, unde ni se oferă în-sănătoșirea dorită, atât pe partea materială cât, mai ales, pe partea spirituală. De aceea este atât de importantă prezența noastră în sfântul lăcaș tocmai pentru că de aici căpătăm imboldul și puterea de a răzbi peste toate, știind că de la Hristos Domnul ne vine dezlegarea și întărirea sufletelor și apoi a trupurilor noastre. Amin!

Pr. Filip ALBU

Examenul de disertație la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad

Absolvenții programelor de studii teologice masterale din cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” a Universității „Aurel Vlaicu” din Arad și-au susținut examenul de disertație, luni 13 iulie 2020.

După încheierea prezentării lucrărilor, candidații au depus jurământul în capela instituției. După citirea catalogului și a frumoaselor rezultate obținute părintele decan, preot profesor Cristinel Ioja, i-a felicitat pe absolvenți arătând că: ”această etapă înseamnă o încununare a studiilor masterale, precum și începutul unei etape noi în misiunea pastorală și apologetică a Bisericii. Examenul de astăzi s-a desfășurat în condiții speciale, potrivit reglementărilor în vigoare și reprezintă un semn al seriozității și al responsabilității fiecăruia dintre noi în formarea academică”.

Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad pregătește pe viitori slujitori ai Bisericii și ai învățământului teologic prin programele de studii masterale: *Pastorație și viață liturgică*, respectiv *Doctrină și cultură creștină*, acestea fiind premise ale studiilor doctorale.

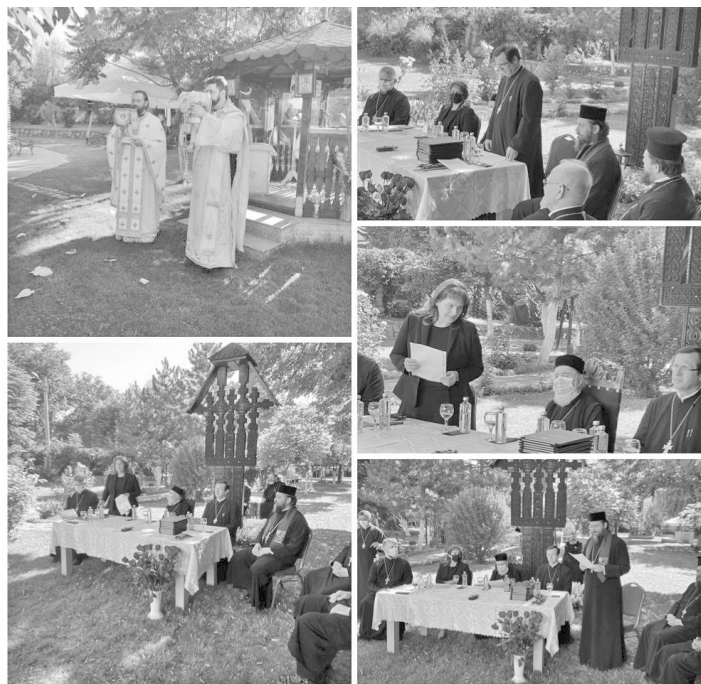
Pr. Filip ALBU

Absolvirea unei noi promoții la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad

Cu emoțiile cuvenite unui astfel de moment, azi 10 iulie 2020, o nouă promoție de studenți au absolvit cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad. Cu acest prilej s-au organizat festivitățile devenite deja tradiționale în cadrul teologiei arădene.

În dimineața zilei a avut loc Sfânta Liturghie în paralisul facultății, slujită de către Protos. lect. dr. Nicolae Tang, împreună cu Arhid. lect. dr. Tiberiu Ardelean. Răspunsurile au fost date de către absolvenții anului IV. În continuare, în curtea Facultății de Teologie, a avut loc Cursul festiv la care a participat Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, Prof. Univ. Dr. Ramona Lile, Rectorul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, părinții profesori și invitați. Cursul festiv a debutat prin cuvântul părintelui decan, Pr. Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, care a salutat prezența oaspeților și a adresat un cuvânt de felicitare și îmbărbătare absolvenților. A urmat susținerea ultimului curs, de către Protos. lect. dr. Nicolae Tang, decanul de an, apoi cuvântul rectorului, ceremonia de predare și primire a cheii, cu discursurile aferente din partea șefului de promoție, Cătălin-Iulian Drăgan și a reprezentatului anului III, Liviu Pasc.

Întreaga ceremonie s-a încheiat prin cuvântul de binecuvântare și felicitare adresat absolvenților de către Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei.

Protos. Iustin POPOVICI

Vindecarea slăbănogului din Capernaum, în tâlcuirea Sfântului Ioan Gură de Aur

Slăbănogul din Capernaum este altul decât cel de la scăldătoarea Vitezda. Unul avea oameni care să-l ajute și nu i se cunoaște vârsta și nici lungimea suferinței, iar celălalt nu avea nici un prieten și era bolnav de treizeci și opt de ani.

Capernaumul era orașul lui Iisus așa îl numește Evanghelistul Matei, orașul în care Domnul locuia în permanentă. În Bethleem s-a născut, iar în Nazaret a copilărit.

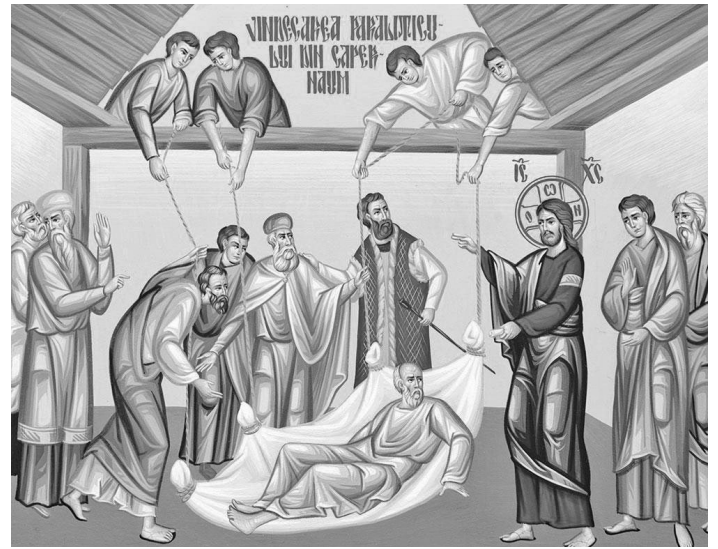
Slăbănogul din Capernaum nu a fost vindecat de Domnul Iisus sâmbăta, ca și cel de la Vitezda și deci iudeii nu mai aveau pentru ce să-L învinuiască, că încalcă Legea Veche.

Acesta a fost dus de prieteni la Iisus, care au spart acoperișul casei ca să ajungă înaintea Domnului. Mântuitorul vede credința lor, de aceea și El își arată puterea divină. Iisus îi iartă și păcatele arătând prin aceasta că este de aceeași cinste cu Dumnezeu. El vindecă mai întâi sufletul bolnavului, apoi trupul.

Iudeii au început să facă gălăgie spunând: „Acesta hulește! Cine poate ierta păcatele decât numai Dumnezeu?” (Marcu 2, 7). Iisus cunoaște gândurile lor și explică spunând: „Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ să ierte păcatele.” îl vindecă pe slăbănog zicând: „Scoală-te, ia-ți patul și te du la casa ta!” (Matei 9, 6) Iudeii se scandalizau că Iisus se face pe Sine, Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Iisus are puterea și de a lumina gândurile oamenilor. El le spune: „Pentru ce cugetați în inimile voastre?”. Numai Dumnezeu poate cunoaște gândurile ascunse ale oamenilor. „Tu cunoști inima lui și singur știi inima fiilor oamenilor.” (II Paralipomena 6, 30); „Cel ce cerci inimile și rărunchii Dumnezeule.” (Psalmul 7, 10), iar profetul Ieremia spune: „Inima este mai adâncă decât toate și este și cine îl va cunoaște.” (Ieremia 17, 9) și „Omul se va uita la față, dar Dumnezeu, la inimă.” (I Regi 16, 7)

Hristos descoperă celor prezenți că este egal cu Tatăl, arătând tuturor că El cunoaște și gândurile oame-

nilor. Iisus se arată îndurător față de răutatea lor. Sfântul Ioan Botezătorul vorbind despre Iisus, a confirmat că El va ierta păcatele oamenilor. (Ioan 1, 29).

Cei prezenți văzând minunea au rămas profund impresionati: „Văzând mulțimile s-au mirat și au slăvit pe Dumnezeu, Care a dat oamenilor o putere ca aceasta.” (Matei 9, 8).

Domnul nu-I ceartă pe oameni, El le luminează gândurile. Așadar blândețea e o calitate a omului duhovnicesc. Când vezi un om rătăcit, cu blândețe, vorbește-i și du-l pe calea cea bună, iar dacă metoda de îndreptare dă greș, aplică o altă metodă, asemeni doctorilor buni, care, dacă dau un tratament și constată că nu este folositor, caută un alt tratament.

Orice preot este și el un doctor al sufletului, și e necesar să întrebuințeze și el tot felul de medicații după cuvintele lui Hristos și astfel va lua plata mântuirii, slăvind pe Dumnezeu după cum Mântuitorului ne spune: „Pe cei ce Mă slăvesc îi voi slăvi, iar cei ce Mă defăimează vor fi defăimați.” (I Regi 2, 31).

Să slăvim așadar pe Dumnezeu, prin viața noastră, prin faptele noastre, ca să avem plată în viața cea veșnică fericită.

Prof. Amalia STANA

Cugetări scurte

Când mintea vrea să zboare
La Bunul Dumnezeu,
Atunci vrăjmașul tainic
Ne bântuie mereu.

Împrăștie gândirea
Ca pulberea în vânt

Și caută să tragă
Privirea la pământ.

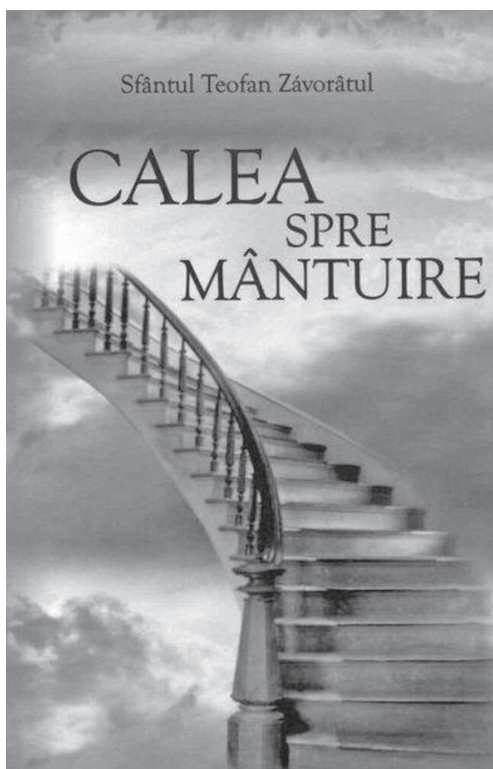
Priveliște deșartă
Ne-arată cel viclean
Ca să pogoare mintea
Din „veșnicul liman”.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Privește păcatul din punctul de vedere al diavolului

La urmă, privește păcatul din punctul de vedere al diavolului, primul lui născocitor și răspânditor, și vezi pentru cine lucrezi păcătuiind. Dumnezeu a făcut și va face totul pentru tine, dar tu nu vrei să Îi plăci. Diavolul nu a făcut nimic pentru tine, doar te asuprește cu păcatul, dar tu cu multă râvnă și fără de odihnă lucrezi pentru el. Prin păcat tu îl ajuți, iar el îți face rău. Te momește la păcat făgăduindu-ți dulceața acestuia, dar pe cei ce cad în păcat îi chinuie și îi muncește. Aici te încredințează că păcatele tale nu-s nimic, dar acolo ți le va pune înaintea spre ocară, ca lucruri de cea mai mare însemnătate. Saltă de bucurie răutăcioasă atunci când cineva cade în mrejele păcatului și se împotmolește în ele. Înțelege toate acestea și ridică-te cu ură împotriva acestui urător de oameni și a tuturor faptelor lui.

Când vei adânci astfel în inima ta, unul după altul,

acele simțăminte care o înmoaie și care nasc căința – groaza și frica, mâhnirea și amărăciunea, dezgustul și ura față de păcat – încetul cu încetul inima ta se va încălzi și va începe să miște, iar apoi voința ta slăbănogită va începe să se încordeze și să sară la treabă. După cum volții din curentul electric transmit o anumită tensiune și imbold trupului, sau după cum aerul rece și curat al dimineții dă prospețime și vigoare, așa și această simțire care umple sufletul stârnește puterea amorțită și renaște chemarea și hotărârea de a te izbăvi din primejdie. Așa va începe purtarea de grijă pentru propria ta mântuire. Pornește cu tărie chiar din clipa aceasta.

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Calea spre mântuire*, Editura Egumenița, Galați, 2008, p. 146-147)

Indiferență, îndoială, certitudine

Urmare din pagina 1

Știm, că Apostolul Toma, copleșit de prezența Domnului înviat în fața sa, a exclamat din adâncul ființei sale: „Domnul meu și Dumnezeu meu! (Ioan 20, 28).

Îndoiala de care a fost stăpânit Apostolul Toma a fost vindecată de Iisus Hristos, Care I s-a arătat, din nou, El, Cel Înviat, la opt zile după Învierea Sa. Cuvântul-testament al Mântuitorului, după întâlnirea cu Toma, cel îndoielnic, la început, a fost: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți, cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 29). Prin aceste cuvinte ale Mântuitorului este pus în lumină faptul, că realitatea credinței nu înseamnă o vedere fizică, trupească, adică, prin simțuri, ci este o vedere dincolo de simțurile materiale ale omului.

Apostolul Toma a trecut de la îndoială la *certitudinea credinței*. Altfel spus, credința este o vedere a realităților spirituale, netrecătoare și veșnice. Iisus Hristos îi fericește pe cei care au o asemenea credință, ca putere spirituală, care le oferă oamenilor capacitatea de a sesiza, dincolo de opacitatea aparentă a lumii, temeiul

ei transcendent, care este Dumnezeu Însuși. Sfântul Apostol Pavel spune în acest sens următoarele: „Cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice” (II Corinteni 4, 18). Cunoaștem din Sfânta Scriptură, că Dumnezeu este o realitate spirituală, neputând fi văzuți cu ochii limitați și cu celelalte simțuri, de asemenea, limitate ale omului. „Duh este Dumnezeu și cel ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4, 24).

Momentul întâlnirii lui Iisus Hristos Cel înviat din morți cu Apostolul Toma și finalul acestei întâlniri reprezintă o sursă de inspirație și de încurajare pentru toți mărturisitorii credinței în Iisus Hristos - Biruitorul morții.

Omul contemporan, lăsându-se inspirat de cuvântul viu al Evangheliei, are șansa trecerii de la indiferență și îndoială la certitudinea credinței, făcând efortul personal, dar, ajutat și de harul de sus, să iasă din comoditatea indiferenței și din zbuciumul îndoielii la orizontul liniștit și luminos al credinței.

STIRI Trei ani de la înscăunarea PS Părinte Emilian Crișanul ca Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului

Duminica a VI-a după Rusalii a anului 2017 avea să găsească neîncăpătoare Catedrala Veche din Cetatea Aradului pentru toți cei veniți spre părășia unui moment important pentru viața comunității: Înscăunarea Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul în demnitatea de Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

Neîncăpătoare pentru soborul de ierarhi, preoți și diaconi, condus de Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului, slujitorii Sfințelor Altare din cuprinsul Eparhiei Aradului, monahii și monahiile, oamenii de cultură, deputații și senatorii, reprezentanții celor două Universități arădene și ai administrației județene, municipale și comunale din Județul Arad, protopopii celor patru protopopiate, teologii, seminariștii și credincioșii veniți din mai multe părți ale țării.

Au trecut de la acel moment trei ani. Trei ani bogăți în lucrarea pentru care a fost rânduit spre păstorie arădenilor, iar când vorbim de lucrare, încercăm a face cuprinderea rugăciunilor, Liturgiilor, contribuției aduse la dezvoltarea culturii teologice-istorice în învățământul universitar românesc și activității în domeniul social-filantropic și misionar.

Are 48 de ani, 10 de slujire arhierescă și 3 de când este Păstor și Părinte arădenilor, în împreună-slujire, rugăciune și conlucrare cu Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, preoții, diaconii, monahii, monahiile și credincioșii arădeni și nu numai. Trei ani în care l-am văzut în Liturghie, l-am văzut hirotonind preoți și diaconi, sfințind biserici sau punând pietre de temelii, conferențind, organizând concerte caritabile pentru a pune pansament pe „rănilor” Secțiilor de Psihiatrie și Pediatrie din municipiu, dar și răspunzând prompt în timpul pandemiei necesităților medicale și sociale, l-am văzut în procesiuni, l-am văzut colindând acolo unde suferința era mai mare și fiind deopotrivă colindat, l-am văzut înconjurat de copii și de tineri de toate vârstele, simțindu-le și „furând” adesea în capturi

foto bucuria întâlnirii, l-am văzut slujind în biserici și catedrale pline, dar și în biserici și catedrale golite de pandemie și l-am văzut la căpătâiul suferinzilor, binecuvântând, povățuind și mângâind.

Și le-a făcut pe toate „cu dragoste, prietenie, slujire și binecuvântare”, purtându-ne pe toți „în suflet, rugăciune și iubire jertfelnică”, după cum ne transmitea tuturor în Noaptea Învierii din aceeași Catedrală Veche din Cetatea Aradului: „Dragi arădeni și români: Bucurați-vă în lumina Învierii Domnului și aduceți această bucurie și lumină în casele și familiile dumneavoastră, dar și acolo unde este singurătate și bătrânețe, boală și suferință, întristare și așteptare. Chiar dacă țara și lumea este cuprinsă de boală (epidemia de Covid-19), să fim lumina lumii, cultivând darurile cu care Dumnezeu ne-a împodobit viața; să fim plini de har și luminoși pentru familie, pentru Biserică, școală, comunitate și pentru țara în care locuim și muncim. Cu dragoste, prietenie, slujire și binecuvântare, vă port în suflet, rugăciune și iubire jertfelnică.” - ȚEmilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

Un mesaj de Înviere pentru învierea noastră zilnică, a fiecăruia în parte și a tuturor împreună.

Întru mulți ani, Preasfințite Părinte!

Slujire Arhierescă și binecuvântare de lucrări în Parohia Cuied

În Duminica a 5-a după Rusalii, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, s-a aflat în mijlocul credincioșilor din Parohia Cuied, Protopopiatul Sebiș. Cu acest prilej Chiriarhul arădean a sfințit noul iconostas și proscomidiarul din marmură, două policandre, o clopotniță nouă cu un clopot și altarul de vară.

După aceasta, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în biserica parohială cu hramul „Sfântul Ierarh Vasile cel Mare” înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, din care au făcut parte și Pr. Beni Ioja, protopopul Sebișului și Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

Cuvântul de învățătură rostit de către Chiriarhul nostru a fost despre „Lucrări binecuvântate” (pe

baza citirilor scripturistice: Rom. 10, Mt. 8) pe care credincioșii, vizitați în aceeași duminică a anului precedent, le-au realizat pe parcurs, în continuarea celor de până atunci, dovedind hărnicie și credincioșie. Acestea întregesc chipul creștinului sârguincios care lucrează neîncetat pentru mai binele Bisericii spre mulțumirea sa sufletească. Contrar purtării locuitorilor din ținutul Gadarei, care au cerut Mântuitorului să se îndepărteze de ei, credincioșii trebuie să nutrească simțământul prezenței dumnezeiești continue în Biserică, atât în înțelesul de instituție întemeiată pentru mântuirea oamenilor cât și ca sfânt locaș în care să investească tot ce este spre slava lui Dumnezeu și mai binele obștesc. Simbolul fiecăreia dintre lucrările săvârșite aici și amintite reprezintă o garanție a muncii și pe mai departe a tuturor celor ce alcătuiesc parohia spre încununare sfântă, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

În cadrul slujbei, diaconul Gaiță Dan-Alexandru a fost hirotonit întru preot pe seama Parohiei Rădești,

Protopopiatul Sebiș.

La finalul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei, i-a oferit Părintelui paroh Lucian-Bogdan Coșeri pentru activitatea pastoral-misionară desfășurată în mijlocul credincioșilor pe care îi păstorește distincția de iconom-stavrofor iar noul hirotonit a fost hirotesit duhovnic.

Răspunsurile liturgice au fost date de grupul „Trifon Lugojan” al Catedralei Arhiepiscopale din Arad, condus de tânărul Marinel Roz.

În încheiere, părintele paroh Coșeri Bogdan a adus cuvenitele mulțumiri, întâi de toate Bunului Dumnezeu pentru darurile revărsate asupra sa și asupra comunității pe care o păstorește, Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru binecuvântarea lucrărilor de reînnoire și pentru dragostea părintească, credincioșilor care l-au spijinit în frumoasele lucrări de renovare la biserică, preoților prezenți, autorităților locale, precum și bunilor credincioși prezenți la această sărbătoare a parohiei.

„Discernământ, Unitate și iubire”, în cadrul Cercului pastoral-misionar Arad 1

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscop al Aradului, preoții din cadrul Cercului pastoral-misionar Arad 1, sub coordonarea Părintelui Petru Ursulescu s-au întrunit, joi, 16 iulie, în biserica având hramul „Sfântul Apostol Andrei, din municipiul Arad, Parohia Micălaca Nouă, zona 300.

În debutul întâlnirii Părintele coordonator a reamintit preoților participanți faptul că anul 2020 este proclamat de Sfântul Sinod ca fiind ”Anul omagial al pastorației părinților și copiilor și Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români”. În acest context, datorită faptului că întreaga societate resimte din plin efectele nefaste pe care le are existența acestui virus în întreaga lume, au fost enunțate câteva principii de urmat, pentru a păstra sănătatea fizică a societății, dar și a purta grijă față de suflet. Societatea în care trăim se găsește într-o stare de deusolare, copiii și tinerii învață online iar părinții acestora se găsesc într-o stare de incertitudine. Tuturor acestor provocări, Biserica trebuie să le vină în întâmpinare, pentru a aduce liniște și pace în rândul credincioșilor săi.

Părintele paroh, Gheorghe Oprea, gazda întâlnirii a adus în fața auditoriului câteva probleme practice cu care se confruntă preoții din mediul urban, pastorație diferită de cea din mediul rural, datorită multor factori. Părintele a susținut o prelegere intitulată, „Provocări ale pastorației urbane, în contextul Anului Omagial”, în cadrul căreia a formulat câteva întrebări, privitoare la activitatea preotului, vis a vis de pastorația părinților și copiilor. Câteva dintre întrebări le vom reda mai jos. Cum trebuie să se pregătească mirii înainte de a primi Sfânta Taină a Cununiei? Cât de des ar trebui să se împărtășească o femeie însărcinată? E necesar ca aceasta să postească? Ce nume recomandăm să fie puse copi-

ilor? Botezul, prin întreită afundare, sau...? Împărtășim copiii la fiecare Sfântă Liturghie? Care este vârsta de când un copil trebuie să se spovedească? și multe altele, la care preoții prezenți au răspuns, fiecare în parte, căutând soluții practice pentru o pastorație rodnică. Cuvântul cel mai des folosit a fost discernământ, mai ales într-o societate ca cea de astăzi.

Întâlnirea de astăzi a fost o reușită, datorită faptului că au fost puse în discutate probleme actuale cu care se confruntă Biserica, încercându-se găsirea unor soluții viabile pentru rezolvarea lor, dar și datorită faptului că preoții au reușit să comunice și să semnaleze problemele cu care se confruntă în pastorație. Dacă discernământul trebuie aplicat în pastorație, cuvântul care a ajuns în inimile celor prezenți a fost unitate. Chiar dacă fiecare dintre noi suntem diferiți prin obiceiuri și prin gândire, în final trebuie să dăm dovadă de iubire, de unitate, conștienți fiind că, „slujind lui Dumnezeu, slujim oamenilor”.

Dumnezeu să ne ajute, ca și pe mai departe să avem înțelepciunea necesară de a împlini voia Lui, de a avea discernământ și de a trăi într-o unitate a dragostei.

Ilie, sfântul care aduce ploaia

Istoria poporului evreu este presărată de episoade în care personalități de seamă au contribuit la reabilitarea religios-morală a evreilor. Înconjurați de popoare păgâne politeiste, cu o viață morală decăzută, evreii au avut multe momente în care s-au îndepărtat de Dumnezeu și au îmbrățișat cultul zeilor păgâni. A fost nevoie mereu de oameni care să readucă poporul ales la credința adevărată. Acesta este cu precădere contextul în care au apărut proorocii sau profeții. Pe lângă viața lor curată, sfântă, proorocii au vorbit cu Dumnezeu și au transmis oamenilor voia sa divină. Unul dintre cei mai mari profeți ai evreilor este Sf. Ilie Tesviteanul.

Din cartea III Regi, capitolul 17, aflăm că profetul Ilie era originar din Tesba Galaadului, o cetate aflată în vecinătate cu Arabia. Din tradiție știm că era din seminția lui Aaron, din care se alegeau preoții poporului evreu. Se spune că la nașterea lui Ilie, cu 850 de ani înainte de venirea lui Iisus Hristos pe pământ, tatăl său, pe nume Sovac, a văzut cum niște bărbați îmbrăcați în haine albe au luat pruncul și îl înveleau cu haine de foc, dându-i să mănânce foc. Însăpăimântat de vedenie, Sovac a mers la preoții de la templul din Ierusalim și le-a povestit ce a văzut. Răspunsul acestora a arătat că pruncul Ilie a fost ales de Dumnezeu pentru slujirea profetică.

Proorocul Ilie s-a remarcat ca profet în timpul regelui israelian Ahab, care, la îndemnul soției sale, Izebela, originară din Fenicia, a introdus în regatul israelian cultul zeului Baal, un zeu foarte popular în cetatea Sidon. Ilie a vestit atunci evreilor supărarea lui Dumnezeu pentru gestul acestora de a se lepăda de El. A mers la rege și a vestit că Dumnezeu va pedepsi poporul prin trei ani de secetă, perioadă de foamete pentru evrei. Ascuns de frica regelui Ahab la pârâul Cherit, unde un corb îi aducea hrană, apoi la văduva din Sarepta Sidonului, unde untdelemnul și făina din casa văduvei, prin grija lui Dumnezeu, nu se terminau, Ilie a vestit apoi ploaia care a salvat poporul de la pieire. Momentul în care Ilie a eliminat cultul zeului Baal a fost jertfa de pe Muntele Carmel, unde a reușit să coboare foc din cer peste jertfa sa, ceea ce 450 de preoți ai lui Baal nu au putut face.

Din cartea a IV Regi, capitolul al doilea, aflăm că

proorocul Ilie, după ce a lăsat ca urmaș pe Elisei, a fost luat de un car de foc și înălțat la cer, fără a trece prin moarte. Mulți dintre comentatorii acestui text ne arată că Ilie a fost luat cu trupul la cer ca răsplată pentru viața sa sfântă și pentru credința sa dreaptă. Unii ne arată că scopul pentru care Ilie a fost ridicat cu trupul la cer este acela de a reveni la sfârșitul lumii, ca un al doilea Înaintemergător al Mântuitorului, pentru a vesti a doua venire a lui Hristos, când va judeca lumea. De altfel, Ilie s-a arătat și la schimbarea la față a lui Hristos de pe Muntele Tabor.

Citind cartea Facerii, vedem că după căderea în păcat, porțile raiului au fost închise pentru oameni. Mântuitorul Hristos, prin Învierea Sa, a redeschis aceste porți, primul cetățean al raiului fiind tâlharul de pe cruce. Ne întrebăm, așadar, unde a fost înălțat Ilie? De ce nu a trecut prin moarte? Putea un om atât de sfânt să ajungă în iad? Sfântul Ioan Gură de Aur, în renumitele sale predici la Evanghelia după Matei, ne arată că Ilie a fost îmbrăcat de Dumnezeu în haină îngerească. De aici am deduce că Ilie a fost înălțat în lumea îngerilor. Sfântul Maxim Mărturisitorul, în „Ambigua“ interpretează mistic această înălțare la cer a lui Ilie. El spune că Dumnezeu „a arătat din vechime măririle minunilor și semnelor și s-a folosit de modul înnoirii, mutând spre alt chip de viață decât cel în trupul supus stricăciunii pe fericirii Ilie și Enoh, nu prin prefacerea firii, ci prin schimbarea conducerii și îndrumării ei“. Așadar, Ilie, ca și Enoh, un alt drept al Vechiului Testament ridicat cu trupul la cer, a trecut - prin voia lui Dumnezeu - la o stare de existență superioară, angelică, despre care nu putem cunoaște prea multe prin rațiune. Sfântul Ioan Gură de Aur ne mai spune că Ilie nu a fost trecut prin moarte pentru că el este cel care va prevesti a doua venire a lui Hristos, așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire. De aici și legătura între cei doi mari profeți. Faptul că Ilie, prin viața sa plină de virtuți, ne spune Maxim Mărturisitorul, a trecut mai presus de lumea simțurilor, a determinat ca Dumnezeu să-l ridice mai presus de materie. Nu știm unde s-a înălțat Ilie și în ce loc a stat până la venirea lui Hristos.

(ziarillumina.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.